

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 798

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 octombrie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina		
ACTE ALE SENATULUI		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
16.	— Decizie privind asigurarea conducerii Senatului în perioada 10—11 octombrie 2017	1	Decizia nr. 297 din 4 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 alin. (1) din Codul penal	4–7	
DECRETE		DECIZIA NR. 457 DIN 22 Iunie 2017 REFERITOARE LA EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE A DISPOZIȚIILOR ART. 268 ALIN. (1) LIT. b) DIN LEGEA NR. 53/2003 — CODUL MUNCII		8–9	
926.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
927.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2	1.262. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 6 unități administrativ-teritoriale din județul Vaslui		10–16
928.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2			
929.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	3			
930.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	3			

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

DECIZIE

**privind asigurarea conducerii Senatului în perioada
10—11 octombrie 2017**

În conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Senatului d e c i d e:

Articol unic. — În perioada 10—11 octombrie 2017, conducerea Senatului va fi asigurată de domnul senator Niculae Bădălău, vicepreședinte al Senatului.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 9 octombrie 2017.

Nr. 16.

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 977/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Roberta Lia Nicolescu, procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Dolj, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 octombrie 2017.
Nr. 926.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 982/2017

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Vasile Dima, procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Onești, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 octombrie 2017.
Nr. 927.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 979/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul colonel magistrat Simion Pătrăuță, procuror militar la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Cluj, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 octombrie 2017.
Nr. 928.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 968/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 14 octombrie 2017, domnul procuror Alic Saiciuc, inspector judiciar în cadrul Inspecției Judiciare — Direcția Inspecție Judiciară pentru procurori, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 octombrie 2017.
Nr. 929.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 969/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul colonel magistrat Ioan Gabriel Mora, procuror militar la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Cluj, delegat la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția Parchetelor Militare, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 octombrie 2017.
Nr. 930.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 297**

din 4 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 alin. (1) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Romeo Stavarache în Dosarul nr. 630/110/2015 al Tribunalului Bacău — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.294D/2016.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și asistat de avocat Adrian Toni Neacșu, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.394D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Mihăiță Cătană în Dosarul nr. 9.246/30/2015 al Tribunalului Timiș — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Avocatul autorului excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.394D/2016 la Dosarul nr. 1.294D/2016, care a fost primul înregistrat.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia. Apreciază că sintagma „îndatoriri de serviciu” este lipsită de claritate și previzibilitate, neîndeplinind standardele consacrate de instanța de contencios constituțional în această materie. În susținere invocă deciziile Curții Constituționale nr. 717 din 29 octombrie 2015, nr. 405 din 15 iunie 2016 și nr. 390 din 2 iulie 2014. Arată că, pe de-o parte, sintagma „îndatoriri de serviciu” nu este definită în cuprinsul Codului penal, iar, pe de altă parte, în alin. (2) al art. 289 legiuitorul a folosit sintagma „îndatoriri legale”. Totodată, arată că, în partea specială a Codului penal, legiuitorul a folosit o altă sintagmă, și anume cea de „atribuții de serviciu”. În continuare susține că noțiunea de „îndatoriri” are, potrivit legislației române specifice unor funcții sau demnități publice, o semnificație generală, referindu-se la atitudinea pe care funcționarul public sau demnitarul ar trebui să o aibă în exercitarea funcției. În ceea

ce privește îndatoririle aleșilor locali, arată că acestea sunt reglementate în Legea nr. 393/2004 privind statutul aleșilor locali într-o formă extrem de generală și imprecisă, pe când atribuțiile de serviciu sunt reglementate de Legea administrației publice locale nr. 215/2001 într-o manieră clară. În concluzie, apreciază că, din analiza legislației specifice, sintagma „îndatoriri de serviciu” se referă în mod abstract la cerințele unui comportament etic și deontologic, general așteptat de la funcționarul public, fără a defini în mod clar care sunt îndatoririle care trebuie respectate.

6. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, spre deosebire de art. 297 din Codul penal, art. 289 din același act normativ protejează nu numai relațiile de serviciu, ci și relațiile existente în societate, în sensul protejării acestora de faptele de corupție. Astfel, obiectul juridic al celor două infracțiuni este diferit, ca urmare nu se poate aplica prin analogie Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016. În continuare arată că dispoziția criticată a mai fost supusă controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare, Curtea pronunțând Decizia nr. 184 din 29 martie 2016. De asemenea, arată că instanța de contencios constituțional a statuat, de exemplu în Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, că, în dreptul penal, funcționarul public se definește exclusiv după criteriul funcției pe care o deține, unitatea în care acesta își desfășoară activitatea trebuind să fie una dintre cele prevăzute de legea penală, fiind supus unui anumit statut și regim juridic. Așa fiind, este evident că îndatoririle de serviciu/atribuțiile de serviciu ale acestuia sunt definite de acest statut și de regimul funcției respective. Totodată, arată că instanța de contencios constituțional a statuat că existența normelor referitoare la interdicții și incompatibilități concurează la definirea îndatoririlor de serviciu/atribuțiilor de serviciu. Așadar, art. 289 din Codul penal nu trebuie interpretat arbitrar, ci sintagmele componente ale acestuia trebuie coroborate între ele. De altfel, și instrumentele internaționale la care România este parte conțin sintagme similare acesteia. Totodată, această sintagmă are, de asemenea, o consacrare realizată de-a lungul anilor, doctrina și jurisprudența concurând la definirea acesteia.

7. Având cuvântul în replică, avocatul autorului excepției susține că sintagma „îndatoriri de serviciu” este constituțională dacă aceasta se interpretează ca având înțelesul de atribuții de serviciu. Autorul excepției adaugă faptul că existența confuziei între sintagma „îndatoriri de serviciu” și cea de „atribuții de serviciu” a permis trimiterea sa în judecată. De asemenea, face referire la elemente ale situației de fapt din dosarul în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

8. Prin Încheierea din 5 iulie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 630/110/2015, **Tribunalul Bacău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 289 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Romeo Stavarache cu ocazia soluționării unei cauze penale.

9. Prin Încheierea din 15 iulie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 9.246/30/2015, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 289 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Alexandru Mihăiță Cătană cu ocazia soluționării unei cauze penale.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin că alin. (1) al art. 289 din Codul penal reglementează, în mod similar Codului penal din 1969, infracțiunea de luare de mită, prin raportarea la îndatoririle de serviciu ale subiectului activ al infracțiunii. Or, din moment ce aceste îndatoriri de serviciu pot fi fixate nu doar printr-o legislație de nivel primar, ci și prin ordine, regulamente, statute profesionale, se ajunge la o afectare a previzibilității normei criticate. În acest context, autorii excepției apreciază că sintagma „în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri” apare ca fiind lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, nepermițând subiecților să înțeleagă care sunt criteriile după care se apreciază îndeplinirea exactă a îndatoririlor de serviciu în raport cu care este incidentă infracțiunea de luare de mită.

11. De asemenea, autorii excepției susțin, pe de-o parte, că noțiunea de „foloase necuvenite” nu este definită de textul de lege criticat, iar, pe de altă parte, că textul nu precizează momentul la care aceste foloase trebuie primite pentru a fi în prezența infracțiunii de luare de mită. Totodată, în ceea ce privește sintagma „acceptarea promisiunii”, apreciază că și aceasta este lipsită de claritate și previzibilitate, textul neprecizând dacă acceptarea trebuie să fie tacită sau expresă și nici cum ar trebui să se manifeste eventualul refuz. În final, face referire la jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului în materia clarității și previzibilității legilor.

12. În continuare se invocă deciziile Curții Constituționale nr. 553 din 16 iulie 2015 și nr. 603 din 6 octombrie 2015. De asemenea, invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului relativă la standardele de calitate a legii ce trebuie îndeplinite pentru a se asigura garantarea principiului legalității prevăzut de art. 7 din Convenție.

13. **Tribunalul Bacău — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 289 din Codul penal, are corespondent în incriminarea cu aceeași denumire marginală prevăzută la art. 254 din Codul penal din 1969. Forma propusă în noua reglementare este mai largă, acoperind toate situațiile în care o persoană ia mită în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea ori întârzierea îndeplinirii unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri. În doctrină, s-a reținut că modificarea s-a realizat pentru a permite renunțarea la distincția anterioară între luarea de mită și primirea de foloase necuvenite, distincție care nu făcea decât să creeze dificultăți în plan probator atunci când înțelegerea a avut loc înainte de efectuarea actului, dar bunurile s-au remis ulterior, art. 289 din Codul penal conținând, deci, reglementarea prevăzută în art. 254 (luarea de mită) și cea regăsită în art. 256 (primirea de foloase necuvenite) din Codul penal din 1969. În continuare, apreciază că normele juridice nu există izolat, ci ele trebuie raportate la întreg

ansamblul normativ din care fac parte, astfel că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Astfel, instanțele judecătorești interpretează legea în mod necesar în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind faza indispensabilă a procesului de aplicare a legii. Din această perspectivă, apreciază că dispozițiile art. 289 din Codul penal sunt enunțate cu suficientă precizie pentru a permite individului să își regleze conduita și să fie în măsură să prevadă consecințele ce pot decurge dintr-un act determinat.

14. **Tribunalul Timiș — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că nu este posibilă indicarea în textul de incriminare a categoriilor de foloase ce ar putea constitui obiect al infracțiunii de luare de mită, întrucât reglementarea unor acte normative presupune mai degrabă inserarea unor categorii generale a căror interpretare și aplicare depind de practică, iar pe de altă parte, diversitatea bunurilor și foloaselor ce ar putea constitui obiect al mitei nu poate fi indicată în corpul unui text de lege. În ce privește critica privind săvârșirea infracțiunii de luare de mită în modalitatea acceptării exprese sau tacite, tribunalul apreciază că nici aceasta nu este întemeiată. Legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște din textul normei juridice care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Apreciază că, din modul de formulare a textului criticat, justițiabilul își poate forma opinia cu privire la conduita de urmat, instanțele putând verifica îndeplinirea cerințelor textului incriminator. Formularea textelor de lege, în general, nu poate prezenta o precizie absolută, însă este necesar ca acestea să fie redactate cu suficientă claritate încât să permită oricărui destinatar să își regleze comportamentul prin raportare la atribuțiile sale concrete de serviciu. Or, dispozițiile de lege criticate sunt suficient de clare, excepția de neconstituționalitate fiind neîntemeiată.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Guvernul**, invocând jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului în materia clarității și previzibilității legilor, susține că sintagma „în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri” nu este una de natură a crea dificultăți de interpretare, orice destinatar al normei penale fiind de așteptat a cunoaște noțiunile folosite de dispoziția criticată. Spre deosebire de vechea reglementare, forma propusă în noul Cod penal este mai largă, acoperind toate situațiile în care o persoană ia mită în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea ori întârzierea îndeplinirii unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri. Mai mult decât atât, art. 289 din noul Cod penal sancționează orice fel de acceptare a unei sume de bani sau de alte foloase, tacită sau expresă. Totodată, Guvernul arată că noul Cod penal prevede în mod explicit că primirea folosului necuvenit se poate face și în beneficiul unei alte persoane decât a funcționarului mituit, ipoteză care nu era explicit reglementată în legea anterioară.

17. În ceea ce privește noțiunea de „folos” din cuprinsul art. 289 alin. (1) din Codul penal, Guvernul arată că aceasta are în vedere atât avantajele patrimoniale de orice fel (bunuri, comisioane, premii, servicii prestate gratuit etc.), cât și avantajele nepatrimoniale, dacă acestea nu sunt datorate în mod legal.

18. În final, referindu-se la Decizia Curții Constituționale nr. 92 din 3 martie 2015, Guvernul apreciază că dispozițiile legale criticate sunt formulate clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce și reglementează cu claritate conduita de urmat pentru destinatarul normei penale, astfel încât și sub acest aspect excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

19. **Avocatul Poporului** arată că a transmis punctul său de vedere în Dosarul nr. 1.530D/2015, în sensul că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Punctul de vedere al Avocatului Poporului a fost reținut în Decizia nr. 184/2016, prin care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 289 din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal, cu următorul conținut: *„Fapta funcționarului public care, direct ori indirect, pentru sine sau pentru altul, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică ori de a exercita profesia sau activitatea în executarea căreia a săvârșit fapta.”*

23. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 23 alin. (12) potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 paragraful 1, art. 7 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 184 din 29 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, a observat că infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 289 din Codul penal, are corespondent în incriminarea cu aceeași denumire marginală prevăzută la art. 254 din Codul penal din 1969. Curtea a constatat că forma propusă în noua reglementare este mai largă, acoperind toate situațiile în care o persoană ia mită în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea ori

întârzierea îndeplinirii unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri. Curtea a reținut că modificarea s-a realizat pentru a permite renunțarea la distincția anterioară între luarea de mită și primirea de foloase necuvenite, distincție care nu făcea decât să creeze dificultăți în plan probator atunci când înțelegerea a avut loc înainte de efectuarea actului, dar bunurile s-au remis ulterior, art. 289 din Codul penal conținând, deci, reglementarea prevăzută în art. 254 (luarea de mită) și cea regăsită în art. 256 (primirea de foloase necuvenite) din Codul penal anterior.

25. Având în vedere cele reținute anterior, Curtea observă că, sub aspectul momentului la care faptele care realizează elementul material al infracțiunii de luare de mită trebuie să aibă loc, vechea reglementare realiza o distincție. Astfel, dacă primirea de către un funcționar, direct sau indirect, de bani ori de alte foloase avea loc după ce acesta îndeplinea un act în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia, fără să fi existat anterior pretinderea sau acceptarea promisiunii, ne aflăm în prezența infracțiunii de primire de foloase necuvenite, iar nu a celei de luare de mită, care impunea ca faptele care realizează elementul material al infracțiunii să aibă loc anterior sau cel mai târziu concomitent cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea sau întârzierea în îndeplinirea actului privitor la îndatoririle de serviciu ale funcționarului public sau cu efectuarea unui act contrar acestor îndatoriri.

26. Spre deosebire de vechea reglementare, în actuala reglementare nu mai există această distincție, fiind suficient ca fapta să se săvârșească în legătură cu atribuțiile de serviciu ale celui mituit, indiferent de momentul intervenției înțelegerii de mituire. Astfel, făptuitorul poate să pretindă, să primească sau să accepte promisiunea banilor sau a foloaselor înaintea îndeplinirii actului, în timpul îndeplinirii sau după realizarea acestuia, fapta constituind în toate cazurile infracțiunea de luare de mită.

27. În continuare, Curtea observă că, prin Decizia nr. 184 din 29 martie 2016, precitată, în ceea ce privește elementul material al infracțiunii, a constatat că fapta de luare de mită se realizează prin una dintre următoarele activități: pretinderea, primirea sau acceptarea promisiunii unor bani sau foloase necuvenite, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri. Referitor la aceste activități, Curtea a reținut că, în doctrină, s-a arătat că pretinderea presupune solicitarea direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, a unor bani sau foloase necuvenite. Aceasta trebuie să fie neechivocă, fiind suficient și necesar ca, în raport cu împrejurările și mijloacele folosite, să fie înțeleasă de cel căruia i se adresează. Primirea de bani sau foloase reprezintă intrarea în posesia bunului oferit drept mită, iar acceptarea promisiunii de bani sau foloase reprezintă a consimți, a fi de acord cu această promisiune. Indiferent de modalitatea alternativă de realizare, pentru ca elementul material al laturii obiective să fie întrunit, trebuie îndeplinite anumite condiții esențiale, astfel: să se raporteze la un obiect constând în bani sau alte foloase, să se situeze anterior, în timpul sau ulterior îndeplinirii, neîndeplinirii, urgentării ori întârzierii îndeplinirii unui act, iar actul să facă parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale funcționarului, să fie de competența sa.

28. În ceea ce privește modalitatea de acceptare a promisiunii, Curtea apreciază că dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal sancționează orice fel de acceptare a unei sume de bani sau de alte foloase, indiferent dacă aceasta este tacită

sau expresă. De altfel, doctrina este unitară în a aprecia că acceptarea promisiunii reprezintă încuviințarea neechivocă privind primirea folosului injust, aceasta putând fi explicită sau implicită, tacită.

29. Referitor la definirea noțiunii de foloase necuvenite, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a constatat că, în general, un folos necuvenit reprezintă un folos care este „legal nedatorat” și care are caracter de retribuție, constituind o plată ori răsplată în vederea determinării unui act explicit, un contraechivalent al conduitei lipsite de probitate a subiectului activ al unor infracțiuni. În sensul celor reținute de Curte s-a exprimat și doctrina, în ceea ce privește infracțiunea de luare de mită, aceasta arătând că banii sau foloasele sunt necuvenite nu numai atunci când pentru îndeplinirea unui act gratuit se pretinde sau se primește o retribuție, ci și atunci când se primește ceva peste ceea ce legalmente este datorat sau se acceptă o promisiune care depășește ceea ce se datorează. În același timp, banii sau alte foloase trebuie să fie pretinse, primite etc., cu titlu de contraechivalent al conduitei pe care făptuitorul se angajează să o aibă pentru îndeplinirea, neîndeplinirea sau întârzierea îndeplinirii unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu ori pentru efectuarea unui act contrar acestor îndatoriri.

30. În continuare, Curtea observă că elementul material, în cazul infracțiunii de luare de mită, se realizează printr-o acțiune de pretindere sau primire de bani sau alte foloase ce nu i se cuvin subiectului activ ori de acceptare a promisiunii unor astfel de foloase. Indiferent de modalitatea alternativă de realizare, pentru ca elementul material al laturii obiective a infracțiunii de luare de mită să fie întrunit trebuie să fie îndeplinite anumite condiții esențiale. Una dintre aceste condiții este cea potrivit căreia actul pentru a cărui îndeplinire, neîndeplinire, urgentare sau întârziere se pretinde, se primește sau se acceptă promisiunea unor bani sau alte foloase să facă parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale funcționarului public, adică să fie un act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau un act contrar acestor îndatoriri. În ceea ce privește urmarea imediată a infracțiunii de luare de mită, reținem că aceasta constă într-o stare de pericol pentru desfășurarea cu probitate a atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici.

31. Astfel, în ceea ce privește critica potrivit căreia, din moment ce îndatoririle de serviciu pot fi fixate nu doar printr-o legislație de nivel primar, ci și prin ordine, regulamente, statute profesionale, se ajunge la o afectare a previzibilității normei criticate, Curtea observă că, în legătură cu acest aspect, de exemplu, în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, a statuat că neîndeplinirea ori defectuositatea îndeplinirii unui act trebuie să se raporteze la atribuții de serviciu prevăzute în acte normative cu putere de lege. Curtea a reținut că, în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, neîndeplinirea unui act și îndeplinirea defectuoasă a unui act reprezintă modalități de realizare a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu. Infracțiunea de abuz în serviciu, fiind una de rezultat, se consumă în momentul producerii unei pagube sau a unei vătămări a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice, prin neîndeplinirea sau îndeplinirea, prin încălcarea legii, a unui act ce intră în sfera atribuțiilor de serviciu ale subiectului activ.

32. Spre deosebire de infracțiunea de abuz în serviciu, în cazul infracțiunii de luare de mită, fapta se realizează prin una din cele trei modalități alternative: pretindere, primire sau acceptarea promisiunii unor bani sau alte foloase care nu i se cuvin subiectului activ, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri. Astfel, fiind o infracțiune de pericol, infracțiunea de luare de mită se consumă în momentul săvârșirii acțiunii sau inacțiunii incriminate, respectiv în momentul pretinderii sau primirii banilor sau foloaselor necuvenite ori în momentul în care făptuitorul acceptă promisiunea unor astfel de foloase, nefiind obligatoriu ca actul de serviciu sau actul contrar îndatoririlor de serviciu să fie efectiv realizat. Tocmai din acest motiv, în cazul infracțiunii de luare de mită, stabilirea îndatoririlor de serviciu, atât prin dispoziții legislative de nivel primar, cât și prin cele de nivel secundar, nu determină încălcarea prevederilor constituționale invocate.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Romeo Stavarache în Dosarul nr. 630/110/2015 al Tribunalului Bacău — Secția penală și de Alexandru Mihăiță Cătană în Dosarul nr. 9.246/30/2015 al Tribunalului Timiș — Secția penală și constată că dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bacău — Secția penală și Tribunalului Timiș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 457

din 22 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Valentin Popa în Dosarul nr. 38.285/3/2015 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.126D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 13 iunie 2017, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 396 din Codul de procedură civilă, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 22 iunie 2017, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 4 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 38.285/3/2015, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Valentin Popa cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de concediere.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia arată că dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003 sunt discriminatorii, contravenind, astfel, prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. În acest sens arată că, potrivit textului de lege criticat, are la dispoziție 30 de zile calendaristice de la data la care i s-a comunicat decizia de sancționare disciplinară pentru a formula cererea privind soluționarea conflictului de muncă. Dispozițiile art. 211 alin. (1) lit. a) din Legea dialogului social nr. 62/2011 prevăd, însă, un termen de 45 de zile pentru contestarea măsurilor unilaterale de executare, modificare, suspendare sau încetare a contractului individual de muncă, inclusiv a angajamentelor de plată a unor sume de bani, termen calculat de la data la care cel interesat a luat cunoștință de măsura dispusă. Așadar, prin interpretare judecătorească, ar rezulta faptul că, în cazul abaterilor disciplinare, termenul de contestare este de 30 de zile de la data comunicării sancțiunii disciplinare, în vreme ce, în cazul măsurilor unilaterale de executare, modificare, suspendare sau încetare a contractului individual de muncă, termenul de

contestare este de 45 de zile. Or, această diferență de tratament juridic între cele două reglementări amintite sub aspectul termenelor în care pot fi formulate contestații este considerată de autorul excepției ca fiind lipsită de justificare rațională.

5. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că toți salariații concediați disciplinar pot exercita calea de atac prevăzută de art. 268 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003, iar împrejurarea că prin dispozițiile art. 211 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 62/2011 s-a prevăzut un alt termen de contestare a măsurilor unilaterale ale angajatorului ce exclud contestarea deciziilor prin care s-a aplicat o sancțiune disciplinară nu reprezintă o încălcare a principiului egalității în drepturi prevăzut de art. 16 din Constituție.

6. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens invocă Decizia nr. 1.154 din 13 septembrie 2011. De asemenea, arată că interpretarea dată de instanțele de judecată dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003 prin raportare la dispozițiile art. 211 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 62/2011 este o problemă de aplicare a legii, ce nu revine competenței Curții Constituționale.

8. **Avocatul Poporului** arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât autorul excepției solicită interpretarea dispozițiilor de lege criticate în sensul în care contestarea deciziei de concediere disciplinară se face într-un termen de 45 de zile, potrivit art. 211 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 62/2011. Or, examinarea constituționalității unui text de lege de către instanța de contencios constituțional are în vedere compatibilitatea acestui text de lege cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Asemenea operațiuni de interpretare și aplicare a textului de lege criticat la diferitele circumstanțe ce caracterizează fiecare litigiu în parte nu pot fi atribuite competenței de control a Curții Constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul

muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, dispoziții potrivit cărora: „(1) *Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate: [...]* b) *în termen de 30 de zile calendaristice de la data în care s-a comunicat decizia de sancționare disciplinară;*”.

12. Autorul excepției consideră că aceste dispoziții de lege sunt contrare art. 16 alin. (1) din Constituție, referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. b) din Codul muncii reglementează termenul în care poate fi formulată cererea privind soluționarea unui conflict de muncă referitor la o decizie de sancționare disciplinară. Acest termen este de 30 de zile calendaristice și începe să curgă de la data la care s-a comunicat decizia de sancționare disciplinară.

14. Art. 268 alin. (1) lit. a) Legea nr. 53/2003 a prevăzut același termen de 30 de zile calendaristice și pentru acțiunile privind decizia unilaterală a angajatorului referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea contractului individual de muncă. Ulterior, prin art. 211 lit. a) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 31 august 2012, s-a prevăzut că „*măsurile unilaterale de executare, modificare, suspendare sau încetare a contractului individual de muncă, inclusiv angajamentele de plată a unor sume de bani, pot fi contestate în termen de 45 de zile calendaristice de la data la care cel interesat a luat cunoștință de măsura dispusă;*”.

15. Legea nr. 62/2011 nu a prevăzut abrogarea expresă a dispozițiilor art. 268 din Legea nr. 53/2003, astfel că sunt aplicabile regulile specifice succesiunii în timp a actelor normative aflate pe același palier normativ. Prin urmare, termenele și ipotezele prevăzute în Legea nr. 53/2003 care nu au suferit modificări rămân aplicabile, producându-și efectele — așa cum este cazul textului de lege supus analizei de constituționalitate —, în timp ce termenele și situațiile prevăzute de Legea nr. 62/2011, precum și cele preluate cu modificări din Codul muncii se aplică cu întâietate, fiind norme adoptate ulterior.

16. Mai mult, Curtea observă că, modificând în sensul mai sus arătat termenele stabilite de art. 268 din Legea nr. 53/2003, Legea nr. 62/2011 nu a modificat și termenul prevăzut de art. 252 alin. (5) din Legea nr. 53/2003, care, în contextul mai larg al materiei răspunderii disciplinare, prevede că „*Decizia de sancționare poate fi contestată de salariat la instanțele judecătorești competente în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării.*” În consecință, nu s-ar putea susține că formularea generală a art. 211 lit. a) din Legea nr. 62/2011 ar încorpora atât ipoteza de la lit. a), cât și pe cea de la lit. b) a art. 268 din Legea nr. 53/2003.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valentin Popa în Dosarul nr. 38.285/3/2015 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

17. Autorul excepției, considerând că între ipoteza în care se află, respectiv cea a art. 268 alin. (1) lit. b) din Codul muncii, și ipoteza art. 211 lit. a) din Legea nr. 62/2011 nu există diferențe care să justifice în mod obiectiv un tratament juridic distinct, susține că termenul de 30 de zile calendaristice în care poate formula cererea de soluționare a unui conflict de muncă privind o decizie de sancționare disciplinară este discriminatoriu și ar trebui să fie același cu cel prevăzut de art. 211 lit. a) din Legea nr. 62/2011.

18. Referindu-se la principiul egalității în drepturi a cetățenilor, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că „egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și, deci, instituirea aceluiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat” (în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005).

19. Având în vedere aceste criterii, Curtea observă că materia răspunderii disciplinare, chiar dacă este legată în mod esențial de exercitarea obligațiilor salariatului izvorând din contractul individual de muncă, reprezintă, totuși, o materie distinctă față de celelalte aspecte care vizează executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea acestui contract. Chiar și în situația în care se contestă o măsură care are ca efect încetarea contractului de muncă, Curtea apreciază că nu se poate pune un semn de egalitate între situația persoanei al cărei contract de muncă a fost desfăcut disciplinar, sancțiune însoțită de o procedură specifică, și persoana concediată pentru alte motive decât cele disciplinare, având sau nu legătură cu persoana salariatului și care se supun altor cerințe. Prin urmare, Curtea apreciază că ipotezele comparate de autorul excepției nu impun în mod necesar o reglementare identică, categoriile de persoane comparate neafându-se în situații identice sau egale.

20. De altfel, Curtea constată că, prin chiar reglementarea inițială a art. 268 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 53/2003, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 62/2011, legiuitorul a optat pentru o tratare distinctă a situației persoanelor care formulează o acțiune în justiție privind încheierea, executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea contractului individual de muncă față de cele care contestă o decizie de sancționare disciplinară, în două texte de lege diferite, subliniind astfel că ipotezele legale nu se supun aceluiași regim juridic.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 6 unități administrativ-teritoriale din județul Vaslui

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate pe teritoriul a 6 unități administrativ-teritoriale din județul Vaslui, după cum urmează:

a) unitatea administrativ-teritorială Bunești Averești — sectoarele cadastrale nr. 6, 15, 39, 43, 51, 74, 75, 80, 95, 99, 100 și 101;

b) unitatea administrativ-teritorială Crețești — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 23, 24, 29 și 36;

c) unitatea administrativ-teritorială Hoceni — sectoarele cadastrale nr. 55, 56, 73, 74, 76, 85 și 87;

d) unitatea administrativ-teritorială Laza — sectoarele cadastrale nr. 1, 6, 7, 8, 9, 31, 33, 34, 35, 36, 37, 38 și 47;

e) unitatea administrativ-teritorială Rafaila — sectoarele cadastrale nr. 10, 14, 16, 18, 19, 20, 37 și 38;

f) unitatea administrativ-teritorială Zăpodeni — sectoarele cadastrale nr. 38, 39, 56 și 57.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexele nr. 1—6 la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1—6*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

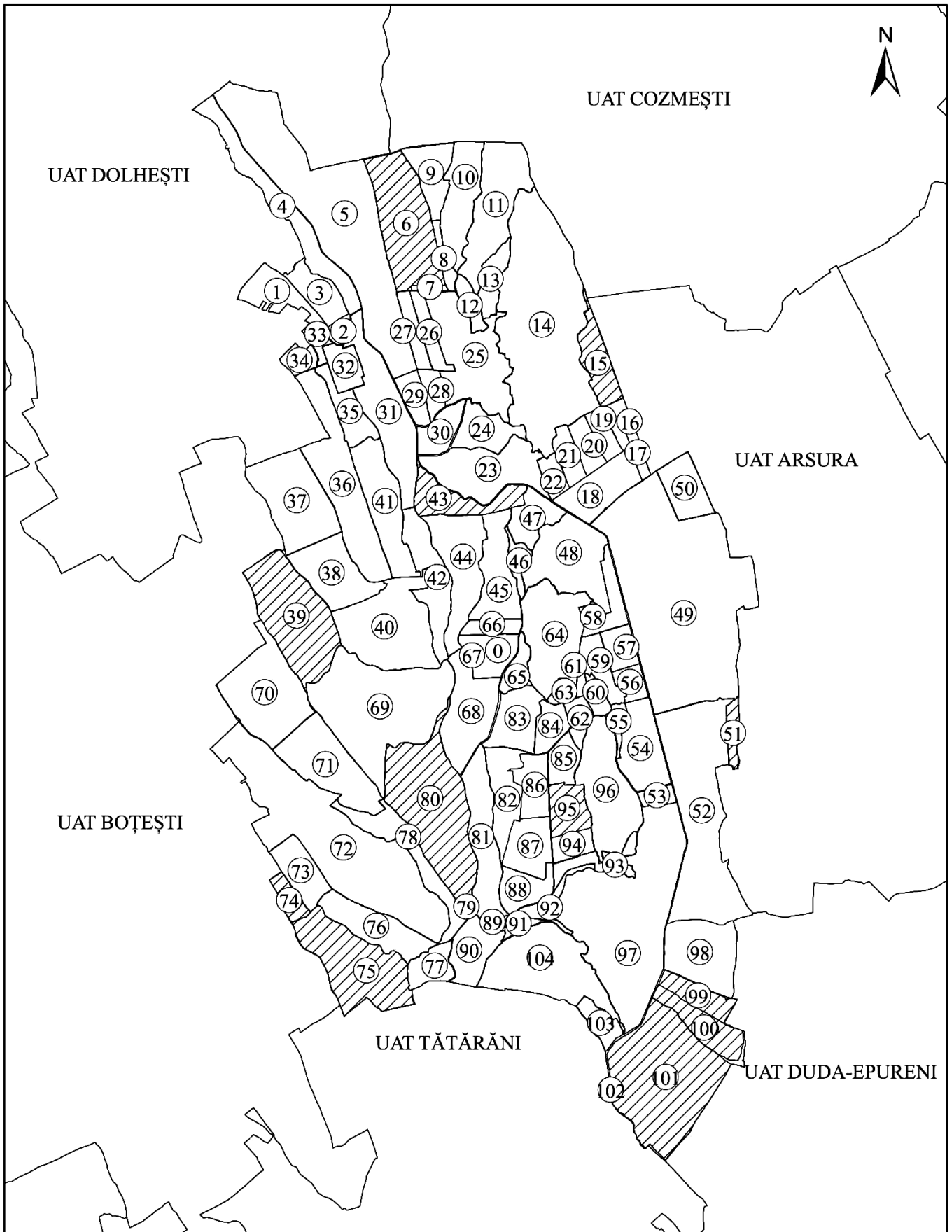
Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruș Ștefănescu

București, 21 septembrie 2017.

Nr. 1.262.

*) Anexele nr. 1—6 sunt reproduse în facsimil.

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: VASLUI
 UAT: BUNEȘTI-AVEREȘTI
 Sectoare: 6,15,39,43,51,74,75,80,95,99,100,101

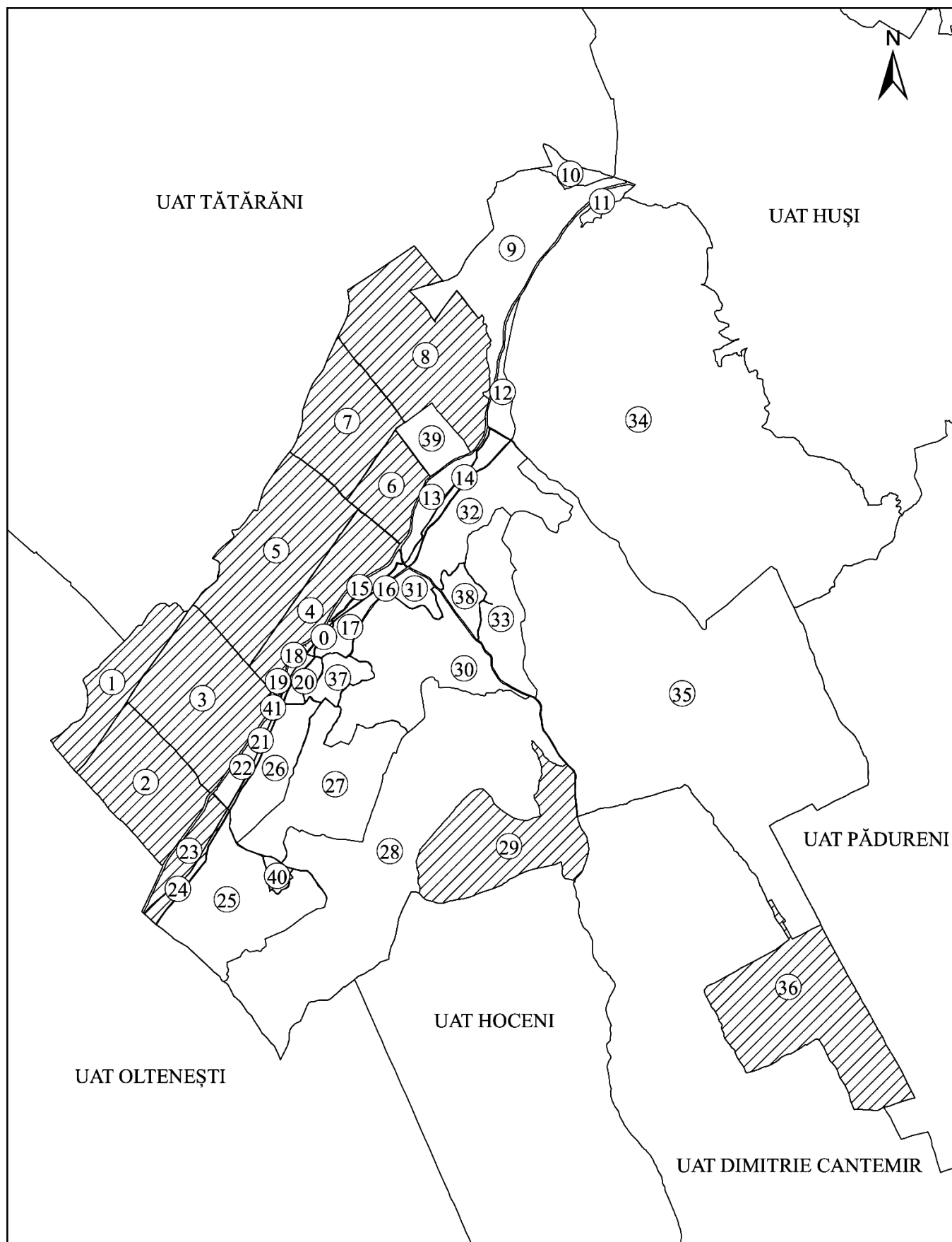

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

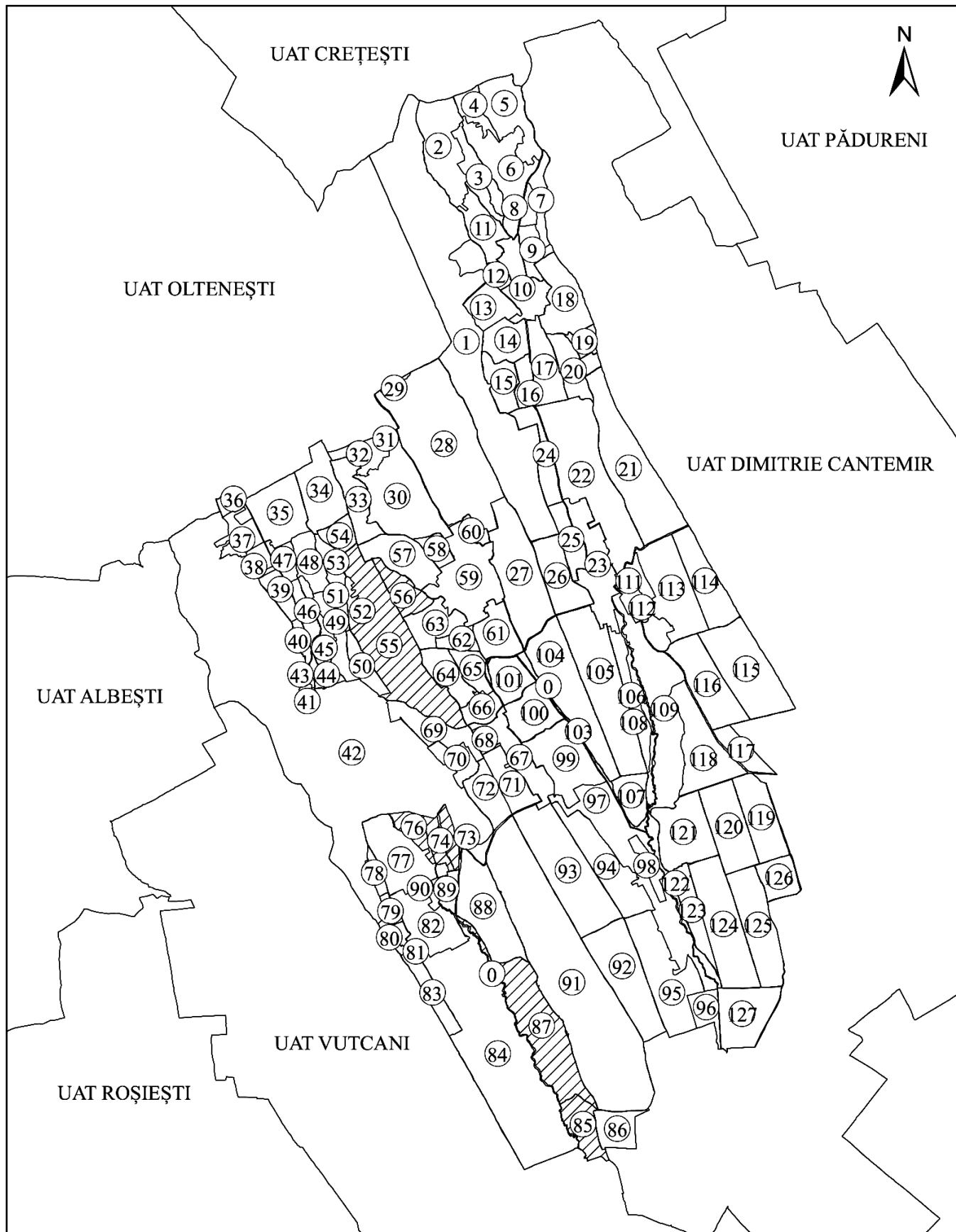
Județ: VASLUI

UAT: CREȚEȘTI

Sectoare: 1,2,3,4,5,6,7,8,23,24,29,36

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: VASLUI
 UAT: HOCENI
 Sectoare: 55,56,73,74,76,85,87

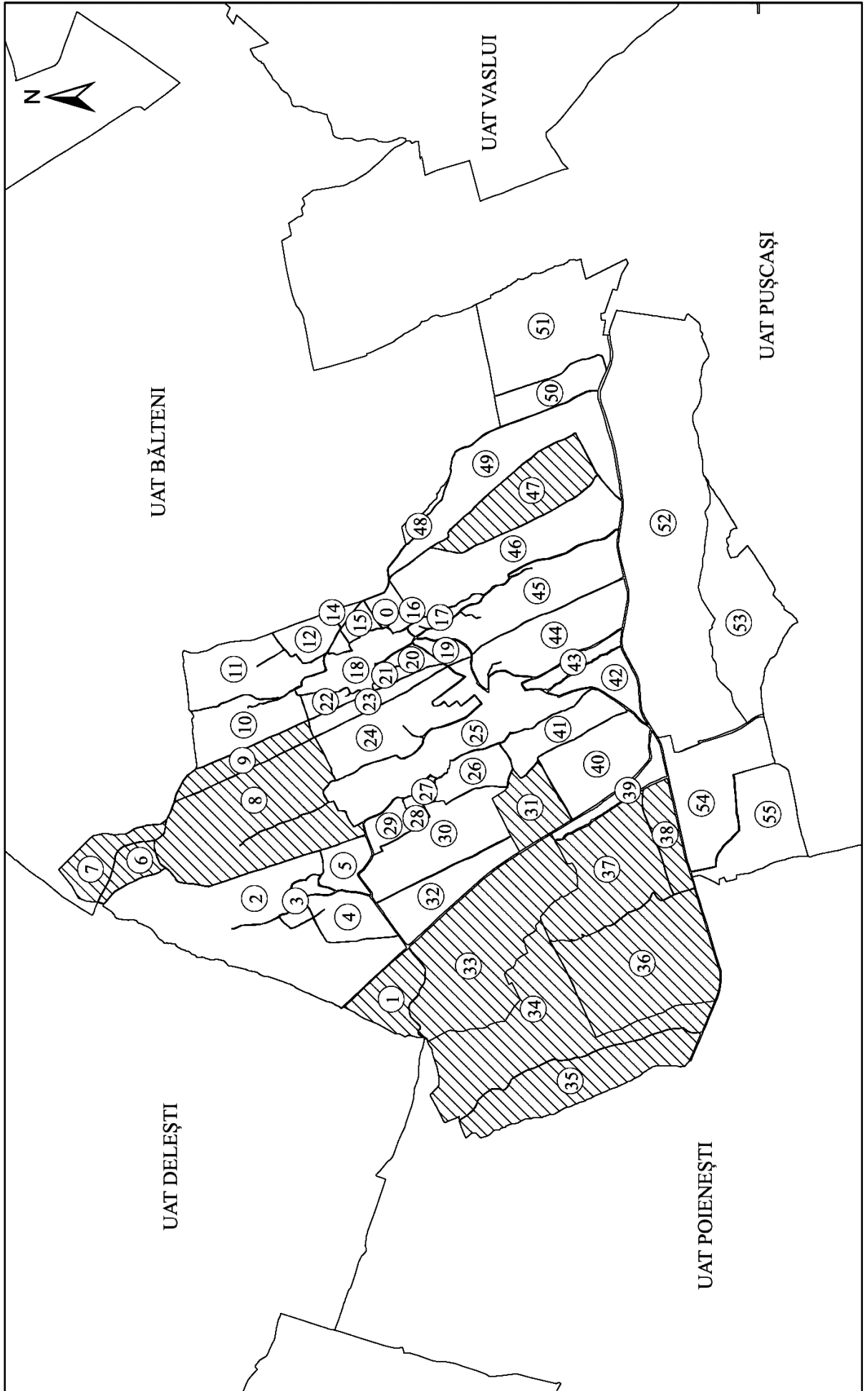

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: VASLUI

UAT: LAZA

Sectoare: 1,6,7,8,9,31,33,34,35,36,37,38,47

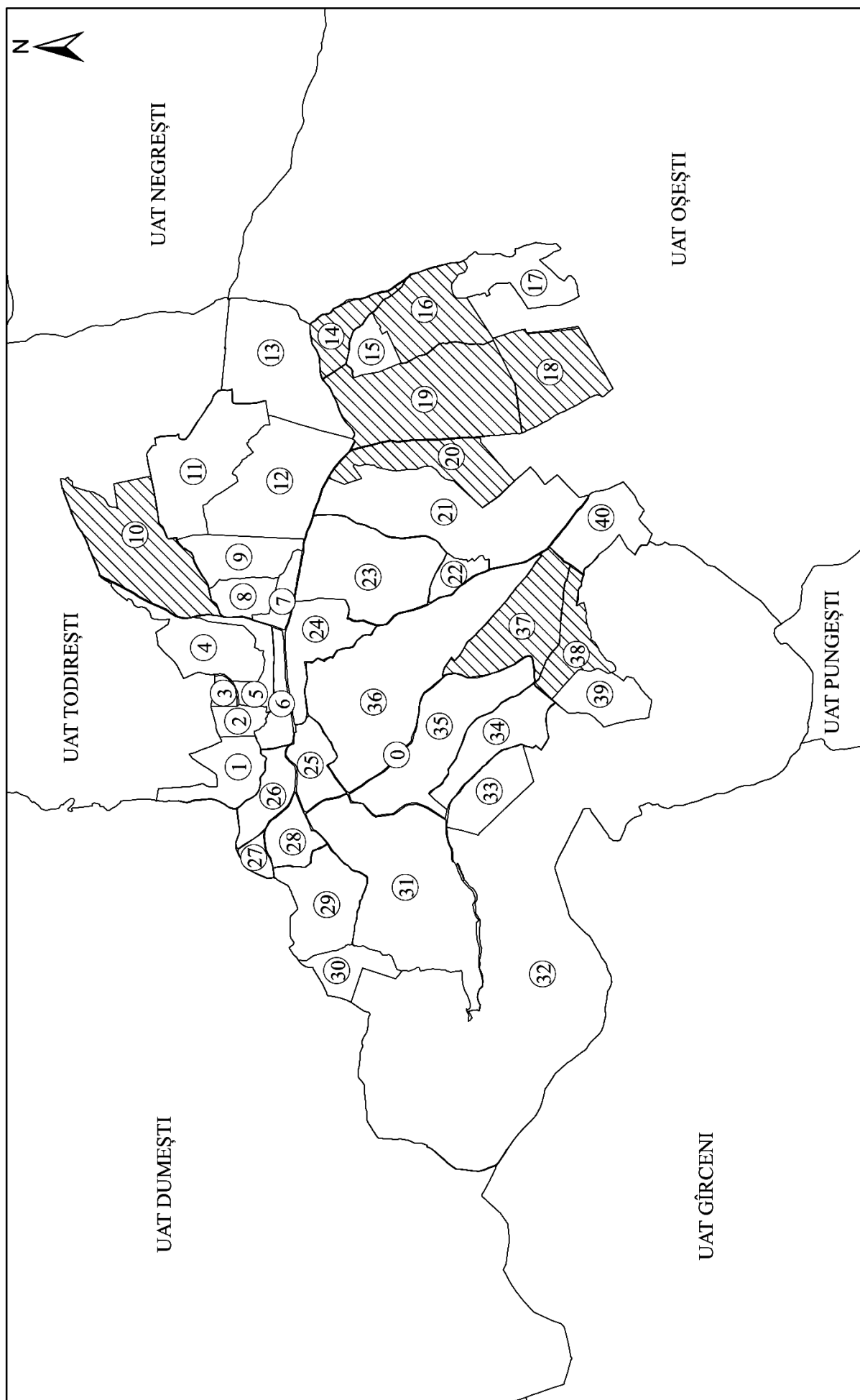

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: VASLUI

UAT: RAFAILA

Sectoare: 10,14,16,18,19,20,37,38

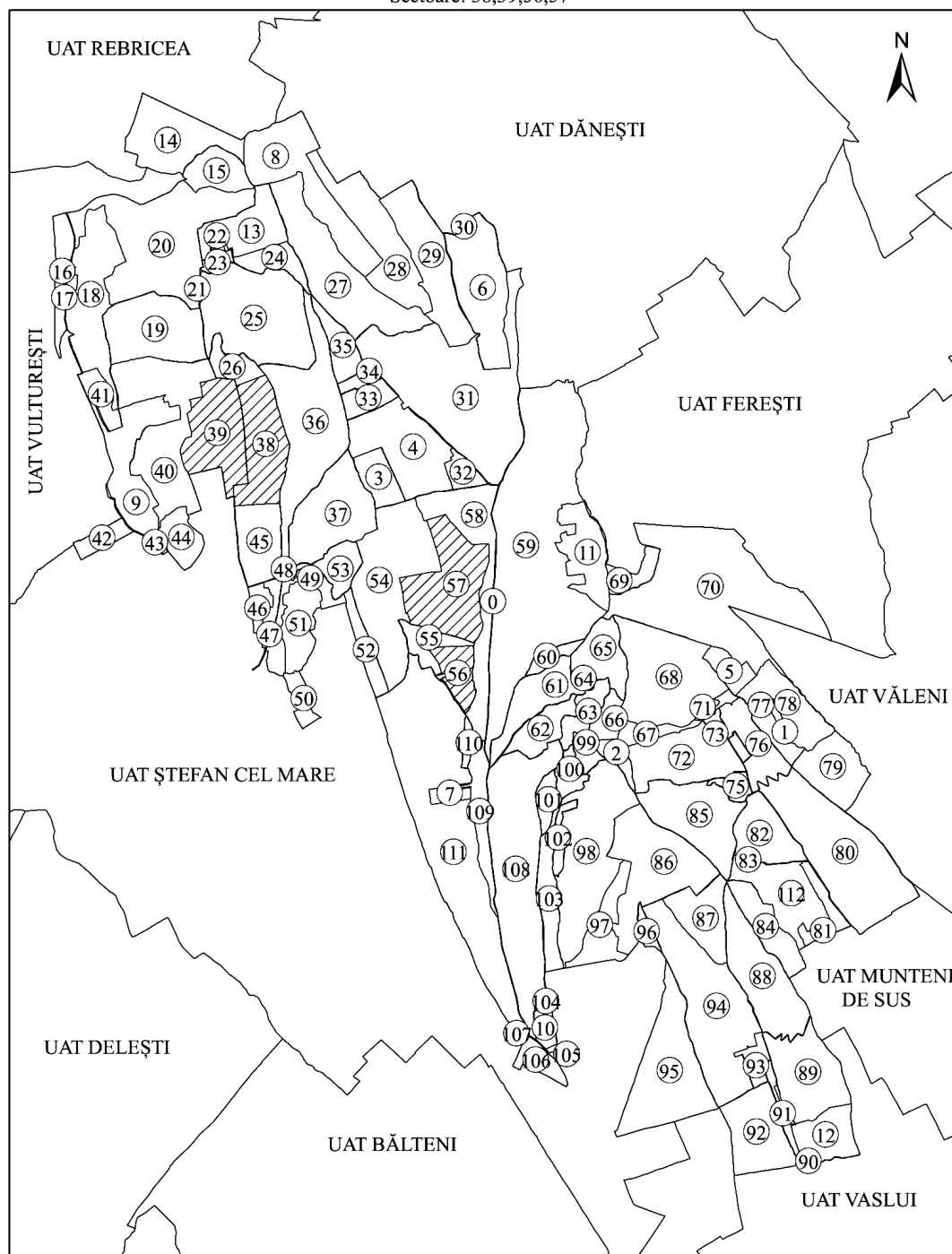

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: VASLUI

UAT: ZĂPODENI

Sectoare: 38,39,56,57

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

